

Коли вона повернулась, ближче вже до зими,
всі свої літні речі вимінявши на квиток,
в теплих її кишенях ховались портові дими

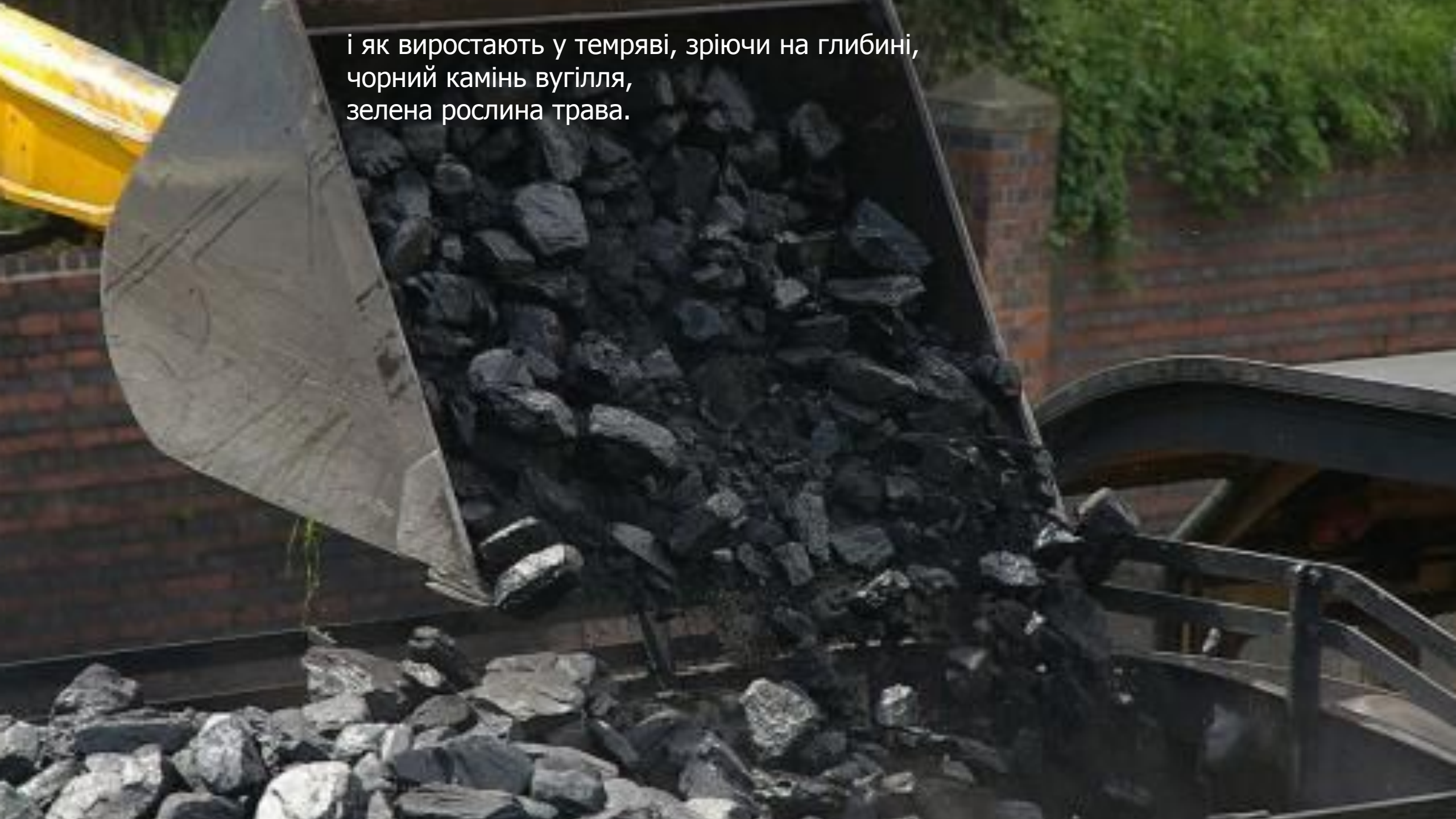
а кров мала колір висушених
трояндових пелюсток.

І я гортав її книги в перці, кориці й вині,
і слухав собі не уважно, як вона залива,

і як виростають у темряві, зріючи на глибині,
чорний камінь вугілля,
зелена рослина трава.

І сонце повільно скочувалось під тиском своєї ваги,

і вона розсипала борошно, мов дзвінкий порошок,

і чекала кожного вечора коли вже підуть сніги,
але сніг, на відміну від неї,
так тоді й не пішов.